

[Christmas Møller.]

skal bindes eller anvendes paa en bestemt Maade.

Vi tiltræder og giver Tilsagn om et stærkt Medarbejderskab til det kommende Boligbyggeri, ikke blot af beskæftigelsesmæssige Grunde, men ogsaa ud fra hele den sociale Betydning, vi tillægger et saa fyldigt Arbejde som muligt paa dette Omraade.

Paa samme Maade ønsker jeg angaaende Udstykningsloven at sige, at vi ogsaa mener, at Udstykningen til Fremme af Oprettelsen af selvstændige Landbrug bør fortsættes, og vi vil tage Stilling til Forslagets Enkeltheder, naar det kommer.

Med Hensyn til den sociale Lovgivning maa jeg tilstaa, at jeg ikke rigtig kan forstaa den Maade, hvorpaa man fra Socialdemokratiets Side har taget paa dette Spørgsmaal og den Formulering, Regeringen har givet det. Der er saa meget, der tyder paa, at man fra Socialdemokratiets Side næsten ønsker at tvinge en antisocialistisk Samling igennem. (*Hans Hedtoft*: Det behøver vi ikke, den er der!) Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft siger, at det behøver de ikke, den er der. Der kan vi se, han røber sig, han ønsker det; det er det, han politisk tilstræber. Men hvad vil han dermed? Jeg forstaaer det ikke. Jeg forstaaer, at han kan have et politisk Ønske om at stille det op paa den Maade, fordi Valgnederlaget er gaaet ham paa Nerverne, men det kan da aldrig være Socialdemokratiets Opgave at søge at faa en Samling imod den sociale Lovgivning her i Landet. Det maa da være Socialdemokratiets Opgave at søge at faa saa mange som muligt uden for Socialdemokratiet til at være Tilhængere af en god Sociallovgivning, og derfor maa jeg tilstaa, at jeg synes, det politiske her overskygger det saglige hos det ærede Medlem.

Jeg mener, at man indtil videre maa læse Regeringens Programerklæring saaledes, at den paa en lang Række Omraader med Hensyn til de sociale Forhold lover at føre en anden Politik end den, Venstre gennemførte eller søgte gennemført fra 1926 til 1929. Jeg læser den saaledes — men det kan jo være, at jeg tager fejl, det vil vise sig, efterhaanden som Forslagene kommer —, at den sociale Standard, vi er naaet til, skal bevares. Ja, jeg læser den næsten saaledes, som det ogsaa er mit Syns-

punkt, at de Forringelser, man gennemtvang under Krigen, skal væk, hvad som bekendt Det konservative Folkeparti ogsaa ønsker; som det ærede Medlem kan huske, deltog vi ikke stærkt i Arbejdet paa at forringe den sociale Lovgivning under Krigen, og jeg har altid ment, at det var en Fejl, at man gjorde det i 1941—42.

Jeg læser denne Programerklæring saaledes, at der er vid Plads for Tøjrationering, hvis dette er muligt eller nødvendigt. Jeg læser Programerklæringen saaledes, at det er de mindrebemidlede og børnerige Familiers Behov, man først og fremmest vil tilfredsstille, og derfor synes jeg ikke, der er politisk Forstand — hvis jeg maa bruge dette Udtryk — i straks at sige til Regeringen, at den vil altsaa forringe den sociale Lovgivning. Naar den nu endelig er bedre end den forrige Venstregering, hvorfor saa ikke understrege dette? Lad den saa først selv bevise noget andet!

Vi for vort Vedkommende er enige i, at alle Aldersrente- og Invaliderrentenyderes Kaar gerne skulde forbedres. Jeg hører til dem, der, som man ved, ansaa det for overmaade mærkværdigt, at man absolut vilde have, at Bestemmelsen i Arbejdsløshedsloven om de 80 pCt. skulde udløbe den 15. December, idet jeg syntes, at man godt kunde have fastsat en anden Frist. Jeg tror ogsaa — indtil jeg ser noget andet —, at Regeringen vil lytte med Interesse til og høre efter Arbejdsløshedskassernes Erklæring, ganske som vi vil gøre det, denne Erklæring, hvori det for nylig blev sagt, at man ikke maatte ødelægge Hjemmene ved, saa længe vi havde de nuværende Forhold, at forringe disse Understøttelser. Det maa naturligvis have stor Indflydelse paa os, at de, der kender Forholdene, siger det saa stærkt, dette, som man jo nok vidste i Forvejen, og jeg kan slet ikke se nogen Opgave i paa Forhaand at sige, at Regeringen vil saamænd ingenting — vi kan tidnok blive skuffet alle sammen.

Jeg understreger Spørgsmaalet om Aldersrente- og Invaliderrentenydere og understreger ganske særligt Spørgsmaalet om en Folkepensionering. Selv om det jo ikke kan løses i Løbet af meget kort Tid, bør man dog overveje, om det ikke vil være muligt under de givne Forhold at vandre videre ad denne Vej. Endvidere ønsker jeg at fremhæve, at